

ЗМІСТ

8	Дещо про цю книжку
12	АДА РОГОВЦЕВА акторка
14	АЛЛА ГОРСЬКА правозахисниця, художниця
16	АННА МУЗИЧУК шахістка
18	АННА ЯРОСЛАВНА королева
20	ВАЛЕРІЯ ПАРАДА миротвориця
22	ВАРВАРА КАРИНСЬКА дизайнерка
24	ВЕДЖІЄ КАШКА громадська діячка
26	ВІРЛЯНА ТКАЧ режисерка
28	ГАННА ДУДІЧ вчителька
30	ЕММА АНДІЄВСЬКА письменниця, художниця
32	ЄВГЕНІЯ ЗАКРЕВСЬКА адвокатка
34	ІРИНА ГАВРИШЕВА волонтерка
36	ІРИНА ГАЛАЙ альпіністка
38	КАТЕРИНА БЛОКУР художниця
40	КАТЕРИНА КОСТЕРЕВА засновниця IT-компанії
42	КВІТКА ЦІСИК співачка
44	КІРА МУРАТОВА режисерка
46	ЛЕСЯ УКРАЇНКА письменниця
48	ЛІЛІЯ ПУСТОВІТ дизайнерка

50	ЛІНА КОСТЕНКО	письменниця
52	МАРИНА В'ЯЗОВСЬКА	науковиця
54	МАР'ЯНА САВКА	видавчиня
56	МАРІЯ ЗАНЬКОВЕЦЬКА	акторка
58	МАРІЯ ПРИМАЧЕНКО	художниця
60	МАРКО ВОВЧОК	письменниця
62	МІЛЕНА РУДНИЦЬКА	активістка феміністичного руху
64	НАСТЯ ОВЧАР	рятівниця
66	НАТАЛІЯ ВОРОЖБИТ	драматургиня, режисерка
68	НАТАЛІЯ ЖИЖЧЕНКО	музикантка
70	НАТАЛІЯ СЕДЛЕЦЬКА	журналістка-розслідувачка
72	НАТАЛІЯ УЖВІЙ	акторка
74	НАТАЛІЯ КОВРИНСЬКА	організаторка жіночого руху, письменниця
76	НІНА ВІРЧЕНКО	науковиця
78	ОКСАНА АНТИПЧУК	праведниця народів світу
80	ОКСАНА ЯКУБОВА	військова
82	ОЛЕНА КАЗИМИРЧАК-ПОЛОНСЬКА	науковиця
84	ОЛЕНА ПРИТУЛА	журналістка
86	ОЛЕНА ПЧІЛКА	письменниця, перекладачка

88	ОЛЕНА ТЕЛІГА	поетка, публіцистка
90	ОЛЕНА ЮРКОВСЬКА	біатлоністка
92	ОЛЕСЯ ЯСКЕВИЧ	засновниця організації для дітей з інвалідністю
94	ОЛЬГА	княгиня
96	ОЛЬГА КУДІНЕНКО	засновниця фонду для онкохворих дітей
98	ОЛЬГА ХАРЛАН	фехтувальниця
100	ПАРАСКА ПЛИТКА-ГОРИЦВІТ	мисткиня
102	СОЛОМІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА	оперна співачка
104	СОЛОМІЯ ПАВЛИЧКО	науковиця, перекладачка
106	СОФІЯ ОКУНЕВСЬКА	лікарка
108	СОФІЯ ЯБЛОНСЬКА	мандрівниця
110	ЮЛІЯ ПАЄВСЬКА	парамедиця

ІРИНА ГАЛАЙ

АЛЬПІНІСТКА

Одна дівчинка любила досягати цілей і стала першою українкою, яка піднялася на найвищу гору світу. Звали її Ірина.

Ірина Галай народилася на Закарпатті у місті Мукачеві. Ще маленькою тато часто возив її у Карпати на зимові канікули, де дівчинка навчилася кататися на лижах і полюбила гори. Іра добре плавала, бігала, любила активний відпочинок, а ще встигала добре вчитися. Після закінчення школи вона вступила до авіаційного університету, а потім стала успішною керівницею в одному з відділів нафтової компанії.

Одного разу Іра програла суперечку своєму другові й мусила піднятися на кавказьку гору Казбек, висота якої аж 5033 метри, а це приблизно як дві з половиною Говерли, найбільшої вершини в Україні. Після серйозної підготовки Іра підкорила Казбек найшвидше серед своїх товаришів і зрозуміла, що хоче постійно рухатися вгору, а тому зайнялася альпінізмом.

Після Казбека були Ельбрус, Монблан, Кіліманджаро. Іра знала, що рано чи пізно вона підкорить і найвищу гору світу – Еверест, висота якої майже дев'ять кілометрів. На той момент лише вісімнадцять українців піднялися на Еверест, а серед усіх, хто намагався це зробити, вдавалося лише кожному п'ятнадцятому альпіністові. Ніщо не зупиняло Іру, тому вона вирішила тренуватися ще більше, а також почала збирати необхідну суму грошей на подорож.

Згодом, після тривалої підготовки, розпочалася експедиція Ірини Галай у Гімалаї – найвищу гірську систему світу, де розташований Еверест. Свій день народження Іра святкувала серед засніжених вершин, а замість торта з'їла шоколадний батончик і запила його гарячою водою у наметі при сорокаградусному морозі. А вже через два дні Ірина ступила на вершину Евересту і стала першою українкою, яка це зробила.

Ірина Галай підняла український прапор на найвищій точці планети Земля, а в руках тримала рожевий льодоруб, за яким її впізнавали інші члени групи.

ЩОБИ БУТИ
ЯК ГРИНА,
ПОТРІБНО
ПІДКОРЮВАТИ
ВЕРШИНУ
ЗА ВЕРШИНОЮ
ТА ЗДІЙСНЮВАТИ
ВЛАСНІ
БАЖАННЯ.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ЛІЛІЯ ПУСТОВІТ

ДИЗАЙНЕРКА

Одна дівчинка в дванадцять років попросила батьків більше не купувати їй одяг, бо той, який вони вибирали, їй зовсім не подобався. Тож вона навчилася кроїти, шити, проектувати вбрання і, коли виросла, стала однією з найвідоміших у світі українських дизайнерок одягу. Звали її Лілія.

Лілія народилася у Вінниці, її тато був професійним спортсменом, тож вона добре знала, що таке дисципліна та важка праця заради досягнення високого результату. Це зовсім не лякало її: з такими навичками прагнення змалечку чинити по-своєму було надійно підкріплене.

Лілія закінчила школу із золотою медаллю і вступила до Київського технологічного інституту легкої промисловості на факультет швейного виробництва. При інституті був експериментальний модний дім, і Лілія одразу ж почала шити одяг і досліджувати моду.

Після навчання дівчина стажувалася в Парижі, а першу авторську колекцію представила у двадцять чотири роки на виставці в Тулузі у Франції. Після цього, отримавши кілька нагород у різних країнах, Лілія розпочала роботу в модному домі в Парижі. Проте найбільше їй хотілося реалізовувати власні дизайнерські рішення, а не працювати в чужій стилістиці. Тож незабаром вона ризикнула та заснувала в Україні власний бренд. Це була титанічна праця, адже Лілії довелося не лише вигадувати одяг, а й налагоджувати від початку до кінця всі справи, пов'язані з тим, як, де й кому постачати свої вироби: на той час в Україні індустрія моди не була розвинена.

Лілія мала багато досвіду, хорошу освіту і непохитне прагнення робити все якісно та віддано. Вона контролювала все: походження кожного гудзика, привабливість і функціональність кожного силуету. Бренд Лілії Пустовіт став успішним, і його оцінили не лише в Україні. І перші леді, й акторки та співачки, і модна світова спільнота визнають і охоче носять одяг, який вигадала Лілія.

А вона продовжує навчатися і розвиватися, стежити за тенденціями та новинами моди і легкої промисловості в усьому світі, за зміною ставлення до вбрання і вподобань людей, щоби створювати одяг, який би найбільше підійшов людям і задовольнив їхні потреби в сучасному світі.

Щоби бути як Ліля, треба
досконало знати свою галузь
і бути сміливою у творчості.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

НАТАЛІЯ ЖИЖЧЕНКО

МУЗИКАНТКА

Одна дівчинка дуже любила музику, звали її Наталя. У її сім'ї було багато музикантів: мама та дядько грали на фортепіано, дідусь – на сопілці та народних інструментах, а бабуся грала на бандурі.

З раннього дитинства Ната щодня старанно вивчала ноти, співала пісні та вправлялася у грі на всіляких музичних інструментах. Та найбільше дівчинка любила сопілку, яку для неї виготовив дідусь.

Він був доброю і талановитою людиною, майстрував не тільки сопілки, а й інші народні інструменти: гітари та кобзи, бандури, окарини й кувиці і ще багато-багато цікавого. Дідусь навчив дівчинку грати на сопілці, і вона всім серцем полюбила цей інструмент.

Музика та співи їй щораз краще вдавалися, і коли дівчинці було всього п'ять років, вона вже виступала з дорослими музикантами. Усі Нату неабияк хвалили та казали, що вона старанна і талановита. На її виступи часто приходив дідусь, і йому було надзвичайно приємно, що він має таку гарну онуку.

Після кожного виступу батьки купували дівчинці нову гру для приставки, щоб вона не забувала за щоденними заняттями музикою розважатися та веселилася, як інші діти.

Коли Ната трохи підросла і відспівала багато гарних концертів, вона почала вигадувати власні пісні та грала їх на синтезаторі, потрохи забуваючи про улюблену сопілку. За кілька років вона навіть створила власний музичний гурт, у якому майже десять років співала разом зі своїм братом. Вони написали багато чудових пісень і зіграли безліч концертів, але в якийсь момент дівчині захотілося піти далі й створити щось нове. Вона вирішила, що хоче виступати сама.

Одного дня Ната повернулася додому і побачила сопілку, яку останнім часом рідко брала до рук. Їй згадався дідусь та їхні спільні уроки, згадалися виступи, на яких вона бачила його усміхнене обличчя.

Наталю переповнювала радість від цих думок, і тієї ж миті вона вирішила, що тепер частіше гратиме на сопілці, а свій новий гурт назве ONUKA – на честь дідуся, який навчив її любити музику. За кілька років виступ онуки Нати на Євробаченні побачив увесь світ, і коли вона стояла на сцені – у руках тримала сопілку.

Щоби бути як Ната, треба
кожного дня займатися
музикою, бути дуже старанною
і щиро любити все, що робиш.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ОКСАНА ЯКУБОВА

ВІЙСЬКОВА

Одна дівчинка виросла, стала військовою, а потім поїхала у зону воєнних дій на сході України, щоб захистити свою сім'ю та країну. Звали її Оксана.

Довгий час вона була економісткою у військовій частині, отримала капітанське звання, а потім працювала головною економісткою-фінансисткою Міністерства фінансів України. Одного дня Оксана виходила зі спортзалу і їй зателефонували: «Ви не хочете піти в армію начальником фінансової служби?». Того ж дня жінка збрала речі, попрощалася із сім'єю та поїхала до зони АТО.

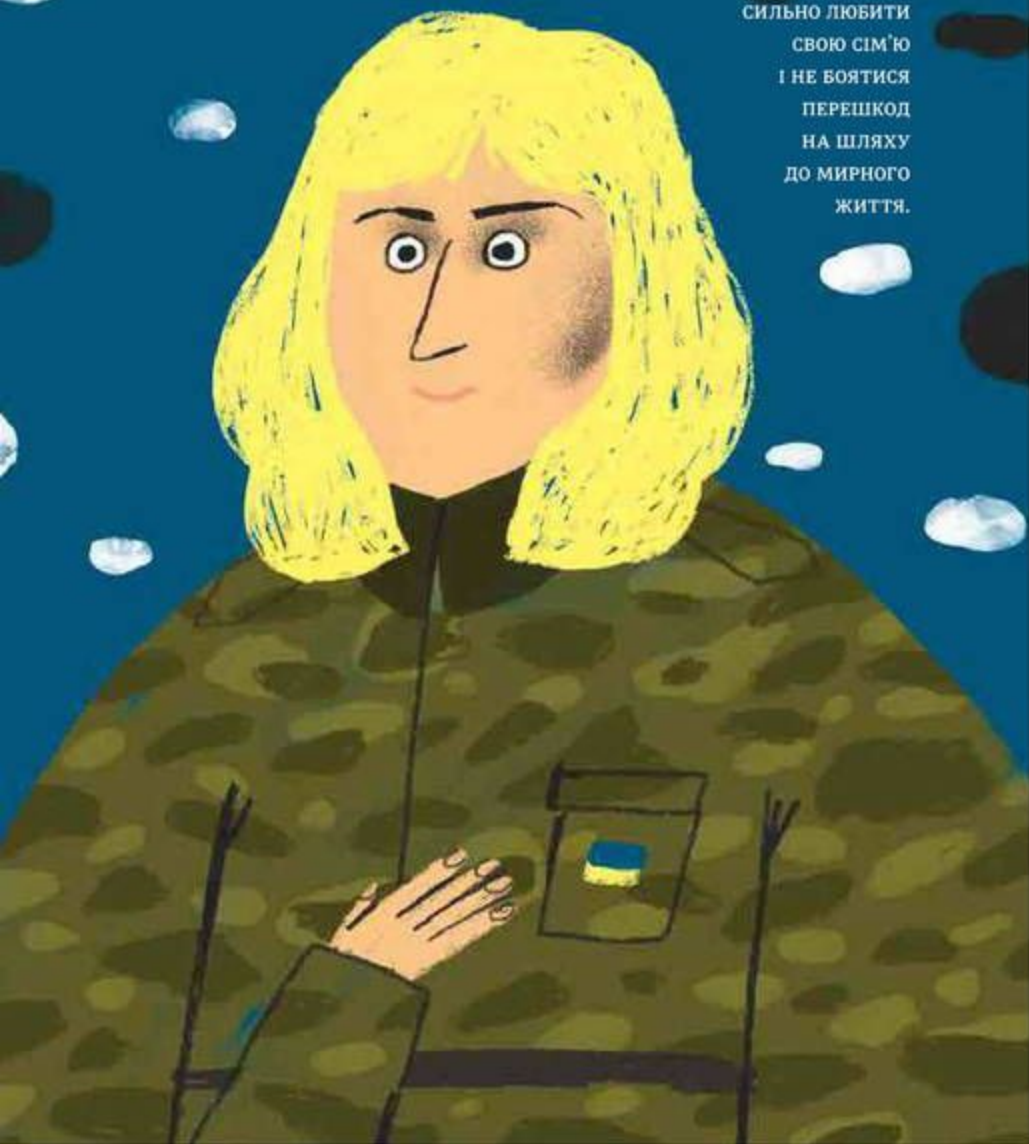
В Оксани є син, якого також хотіли мобілізувати, але цього не сталося: з сім'ї можуть забрати лише одну людину і нею стала Оксана. Коли вона приїхала на війну, жінок там майже не було. Часто запитували: «А що вона тут робить?». Оксана вбрала військову форму і почала звикати до нових умов: спала у старих глиняних хатах, не мала де помитися, їла стару тушонку.

Замполіт – так по-простому називалася посада Оксани Якубової. У її підпорядкуванні було 600 людей, Оксана розмовляла з родинами солдатів, підтримувала моральний дух військових.

Із часом у батальйоні стало більше дівчат – понад двадцять. Чоловіки сприймали їх як рівних – якщо доводилося йти під кулі, то не можна було сказати: «Я не хочу, я – дівчинка».

Оксана Якубова провела на війні три роки, а потім повернулася до мирного життя. Але це було непросто: треба всього вчитися наново. Оксана пишається тим, що пройшла цей етап і змогла зберегти сім'ю, попри усі труднощі. Тепер вона знову працює фінансисткою з 9:00 до 18:00, почала вчити англійську, ходить до спортзалу й допомагає хлопцям зі свого батальйону.

Щоби бути
як Оксана,
потрібно
сильно любити
свою сім'ю
і не боятися
перешкод
на шляху
до мирного
життя.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ОЛЕНА КАЗИМИРЧАК-ПОЛОНСЬКА

НАУКОВИЦЯ

Одна дівчинка дізналася, звідки з'являються комети і як та чому вони рухаються. Її звали Оленка, вона народилася в заможній сім'ї на Волині. Дівчинка вивчила багато мов, а ще вона дуже любила фізику й математику і хотіла вступити до університету.

Щоби отримати дозвіл на вступ, їй довелося закінчити на відмінно жіночу гімназію, а потім ще й скласти іспити за курси чоловічої. Але Олена впоралася з усім, навіть із грецькою та латинською мовами! Вона вступила на фізико-математичний факультет Львівського університету, а після його закінчення працювала якийсь час у Львівській астрономічній обсерваторії.

Дослідження Олени були такі успішні, що згодом вона перебралася до столиці – тобто до Варшави, адже Львів тоді належав до Польської Республіки. Олена досліджувала комети – найзагадковіші на той час явища небесної механіки та астрономії. У Варшаві вона одружилася з ученим, який досліджував риб, – іхтіолога. Це була пара блискучих науковців.

На жаль, у життя Олени та її родини увірвалася Друга світова війна. Чоловік її зник безвісти, а вона сама дивом виїхала з міста напередодні Варшавського повстання, у якому загинуло дуже багато людей, на батьківщину, де вже панувала радянська влада. По війні Олена працювала в обсерваторіях та при університетах у Львові, Херсоні, Ленінграді, Одесі.

Якийсь час її переслідували з політичних причин, вона півроку провела у в'язниці, проте за відсутністю доказів її випустили, втім, роботу така увага спецслужб дуже ускладнювала. Олена втратила сина та матір, але працювала віддано, досліджуючи комети, здійснила багато відкриттів в астрономії, на які спираються вчені світового рівня. Вона також присвячувала багато часу праці на користь людей із вадами зору, брала участь у підготовці видань з вищої математики і програмування шрифтом Брайля для незрячих.

Наприкінці життя Олена стала черницею в монастирі, майже втратила зір й останні свої праці диктувала помічницям та підписувала скромно – черниця Олена. На знак пошани до її наукових відкриттів одну із малих планет назвали її прізвиськом – Полонська.

ЩОБИ БУТИ ЯК ОЛЕНА,
ТРЕБА НЕ БОЯТИСЯ БРАТИСЯ
ЗА НЕВІДОМІ ТЕМИ
Й ДОСЛІДЖУВАТИ ТЕ, ПРО ЩО
МАЙЖЕ НІХТО НІЧОГО НЕ ЗНАЄ.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ОЛЕНА ПРИТУЛА

ЖУРНАЛІСТКА

Одна дівчинка виросла та стала відомою журналісткою і навіть потрапила до списку найвпливовіших українських жінок. Звали її Олена.

Вона народилася у місті Заволжі у Росії, а коли їй було шість місяців, батьки переїхали до міста Ізмаїла Одеської області. У дитинстві дівчинці дуже хотілося вивчати мову дельфінів, вона мріяла стати інженеркою і створити бібліотеку звуків.

Тому після закінчення школи Олена вступила до Одеського політехнічного інституту. Згодом вона одружилася і разом з чоловіком переїхала до Севастополя. Працюючи інженеркою, Олена вирішила спробувати себе у журналістиці.

Оскільки Олена була дуже старанною, вміла ставити влучні запитання собі та людям, уже через два роки її покликали працювати в одну з найкращих на той час інформаційних агенцій – «Інтерфакс-Україна». Вона працювала там два роки і згодом переїхала до Києва за новими професійними висотами. Олена також стажувалася у Дюкському університеті, що розташований у США, та висвітлювала життя президента України для «Інтерфаксу».

У 1999 році президент присвоїв Олені звання заслуженого журналіста України, але на церемонію вручення нагороди вона не прийшла. Олена вважала, що журналіст не може отримувати нагороду від держави, адже працює для звичайних людей, а не для чиновників. Хоча президент усе одно вручив журналістці відзнаку – у літаку, в присутності всіх її колег.

Згодом Олена разом із журналістом Георгієм Гонгадзе створили інтернет-газету «Українська правда» та почали активно привертати увагу міжнародної аудиторії до проблем свободи слова в Україні. Влада тоді часто втручалася у те, що писали журналісти, і не дозволяла їм вільно висловлюватися. Невдовзі це видання стало одним з найбільших у країні й опублікувало чимало важливих текстів, які вплинули на життя багатьох українців, а Олена була його головною редакторкою, навчалася у Стенфордському університеті та проводила журналістські розслідування.

ЩОБИ СТАТИ
ЯК ОЛЕНА,
ТРЕБА ВМІТИ
ОВІСТОЮВАТИ
СВОЮ ДУМКУ
І ПОВСЯКЧАС
ЗАЛИШАТИСЯ
ЧЕСНОЮ ТА
СПРАВЕДЛИВОЮ.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ОЛЕНА ПЧІЛКА

ПИСЬМЕНИЦЯ, ПЕРЕКЛАДАЧКА

Одна дівчинка виросла і стала чи не найважливішою жінкою свого часу. Звали її Олена.

Змалку Олена мала хист до мови, цікавилася літературою й багато читала, любила співати народні пісні та вишивати. У неї був старший брат Михайло, який допомагав їй у навчанні, підказував, що краще читати, і був для Олени добрим другом. Згодом він також став важливою людиною – професором, якого всі знають як Михайла Драгоманова. Але це вже зовсім інша історія.

Як ми вже казали, дівчинка була дуже здібною і з дванадцяти років її віддали на навчання до Київського сирітського пансіону шляхетних дівчат. Це був один із найкращих навчальних закладів того часу. Коли Олена закінчувала його, то знала аж п'ять мов: французьку, англійську, німецьку, російську та українську. Її гумористичне шкільне оповідання про пригоди панночки та її капелюха, яке вона писала як завдання з німецької мови, згодом опублікували в німецькомовному журналі, але не під справжнім ім'ям – Олена Косач, а під вигаданим. У той час вона дуже багато працювала, і їй сказали: «Ти працюєш, як та пчілка». Дівчині це сподобалося, і вона вирішила взяти собі псевдонім Олена Пчілка – як символ працюovitості й невтомності.

Згодом вона випустилася з пансіону й поїхала в Київ до свого брата Михайла. Він познайомив Олену з багатьма видатними людьми, які допомогли їй ще більше полюбити рідну Україну та її народ. Коли дівчина їздила містами та селами, то завжди намагалася дізнатися про них щось нове, збирала серед людей звичаї та обряди, які згодом стали частиною її визначної книги «Український орнамент».

Коли Олена одружилася, у неї народилося аж шестеро дітей. Усіх вона виховувала вдома і не віддавала до школи, оскільки навчання не велося українською мовою. Олена дітям не лише розповідала багато цікавого, а й часто брала із собою у поїздки, щоб вони краще відчували рідну країну, знали традиції, вивчали та співали народні пісні. І серед її дітей була знаменита Леся Українка, про яку ми теж розповідаємо у цій книжці. Пізніше Олена стала для доньки першою критикинею та редакторкою.

ОЛЬГА КУДІНЕНКО

ЗАСНОВНИЦЯ ФОНДУ ДЛЯ ОНКОХВОРИХ ДІТЕЙ

Одна дівчинка дуже любила подорожувати і читати книжки, тож вона стала дуже розумною. Звали її Оля. А ще Оля була руда, часто сміялася і мала багато друзів.

Згодом вона дізналася, що в світі є багато нещастя й горя. Але не так страшно жити поруч із нещастям, коли ти знаєш, що робиш щось, аби його стало менше.

Коли дівчинка виросла, вона замислилася: що б таке робити, аби мати справу з тим, що найбільше любиш, бути завжди серед друзів і зменшувати кількість нещастя і страждань на світі? Оля пішла в київську лікарню «Охматдит» і побачила дітей, котрі лікувалися від раку крові. Оля спитала в лікарів: що необхідно дітям? Вони сказали, що потрібні ліки і деякі з них зовсім не дорогі, але продаються лише за кордоном.

І тоді Оля попросила своїх друзів, які теж любили подорожувати, привезти з мандрівок ліки, назви яких вона дізналася в лікарів. А ми ж пам'ятаємо, що друзів у Олі було багато. Тож і ліків для лікарні вони привезли багато.

Тоді Оля покликала всіх друзів на веселу вечірку, але попросила віддати їй іноземні монети, які в них залишилися після подорожей. І оскільки друзів у неї – ми не забули – багато, а вечірка була дуже весела, то Олі принесли чимало монет. На них вона знову купила ліки. І друзі Олі теж продовжували привозити ліки в лікарню, і їхні друзі, і друзі їхніх друзів. Бо всі одне одному розповідали, як весело і просто допомагати, і долучалися, адже зменшувати кількість нещастя дуже приємно.

Оля вирішила збирати більше й більше грошей і використовувати їх для лікування дітей, котрим так потрібна допомога. Тому вона створила в Україні благодійний фонд «Таблеточки», який не лише збирає кошти для лікування хворих дітей, а й допомагає їхнім батькам, братам та сестричкам із житлом, лікарням – із медичним обладнанням, лікарям – з освітою, а всім людям – допомагає допомагати. Бо це не всі вміють, але всі отримують від цього велике задоволення.

А книжок Оля і далі читає дуже багато, адже щодня треба дізнаватися трошки більше, ніж ти знав учора. І ще тому, що це весело.

Щоби бути як Оля, треба
знати, що ти любиш
і вмієш, і використовувати
це на користь тим,
кому потрібна допомога.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>